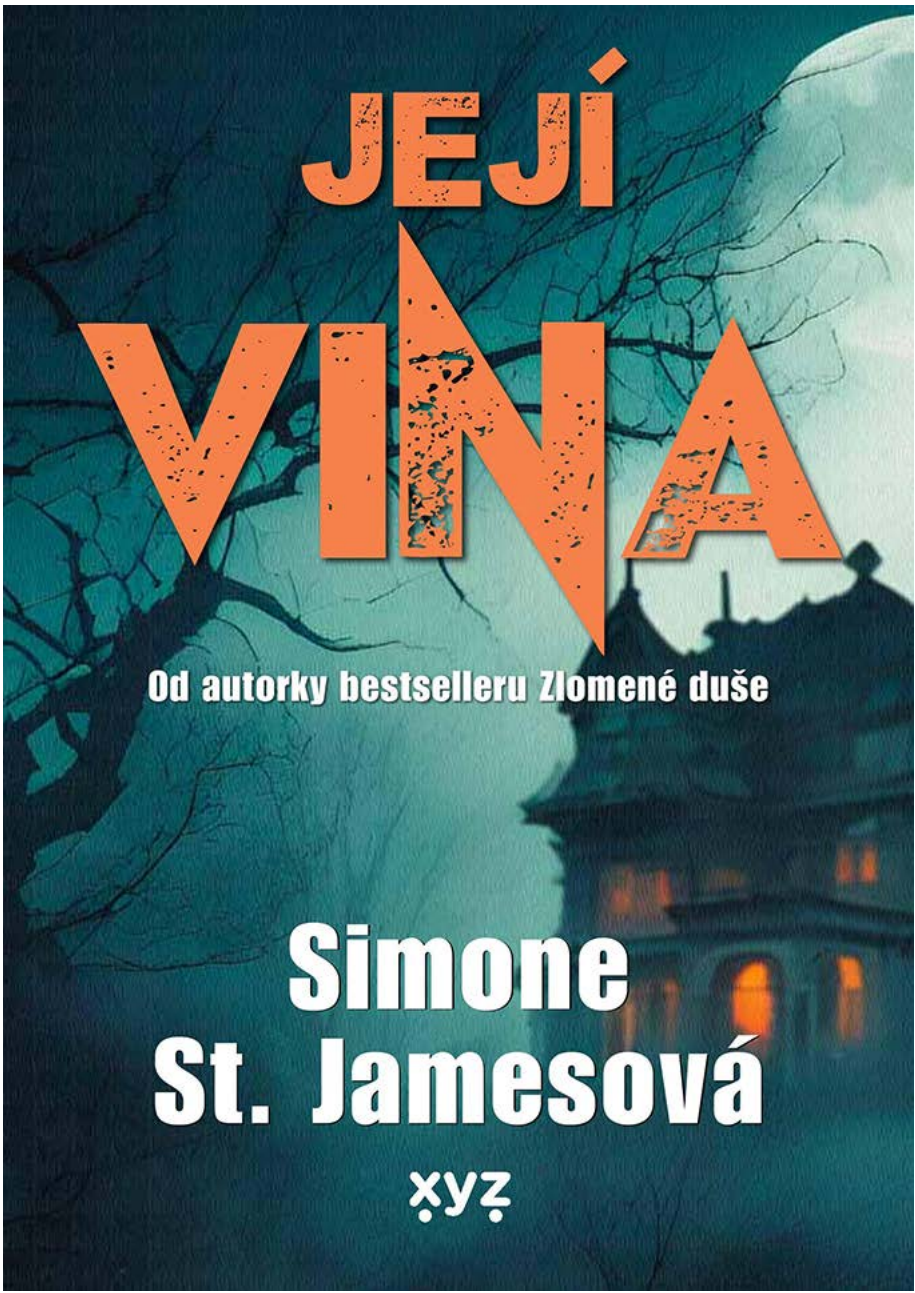

JEJÍ VINA

Od autorky bestselleru Zlomené duše

**Simone
St. Jamesová**

xyz

Její vina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Simone St. Jamesová

Její vina – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JEJÍ VINA

**Simone
St. Jamesová**

xyz

Poznámka redakce: Jméno hlavní hrdinky, Shea, je irského původu a vyslovuje se [šej]. Z tohoto důvodu jsme ho v textu ponechali nesklonné.

© Simone St. James, 2022

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Kateřina Tomcová, 2023

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2023

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7683-314-2

ISBN e-knihy 978-80-7683-315-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7683-316-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-317-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Pro mámu, která si tohle už nepřečte.

ČÁST I

Kapitola jedna

Claire Lake, Oregon

Greerova vila stála vysoko na kopci, odkud shlížela na oceán a město. Kdo se k ní chtěl vydat z jeho centra, musel nechat za zády nablýskané výlohy i rozvrzaná pobřežní mola a zamířit po klikaté silnici nahoru, k útesům. Projel samo srdce městečka Claire Lake, tu část, kde žili místní a kam noha turisty obvykle nevkrčila. Prokličkoval spleť obchodů a nízkých bytových domů, jídelen pro štamgasty a kadeřnických salonů. Na předměstí pak minul novější zástavbu vmáčknutou mezi patu útesu a plochou část krajiny tvořící okraj vnitrozemského jezera, podle nějž dostalo městečko jméno.

Půda tu byla tak mokrá a kamenitá, že dál už se stavět nedalo, takže stavební přírůstky z nedávné doby se postupně ztrácely na úzkých silničkách směřujících do lesa. Západní břeh jezera lemovaly domy ze sedmdesátých let, nízce příkrčené stavby z okrových cihel s krémovým obložením, jejichž zahrady už přes čtyřicet let opečovávali lidé, kteří se nikdy neodstěhovali. Za nimi už okolo jezera nebylo nic, jen postranní cesty, kudy se brouzdali výletníci,

lovci zvěře, rybáři a puberťáci, kteří si říkali o malér. Tehdy v sedmdesátých letech si domy u jezera stavěli lidé s nadějnými vyhlídkami, ti s dobrou prací. Všichni ostatní bydleli ve městě. A když byl někdo opravdu bohatý, žil nahoře na útesu.

Silnice šplhala do kopce podél severního břehu jezera. Tady už domy stály roztroušené v rozestupech kvůli soukromí a příjezdové cesty zůstávaly úzké a nerovné, jako by chtěly odradit každého, kdo sem nepatřil. Boháči se do Claire Lake začali stěhovat ve dvacátých letech, krátce po založení městečka. Hledali tehdy odlehle a malebné pozemky, dost velké a současně levné, aby mohli stavět velkorysé domy. Sebrali tučné sumy vydělané v Portlandu nebo Kalifornii a usadili se tady. Některé domy se po krachu na burze vyprázdnily, ale rozkvět po druhé světové válce jim zajistil nové obyvatelé. Místní čtvrť pojmenovali Arlen Heights.

Greerova vila patřila v Arlen Heights k nejstarším. Už v době svého vzniku to bylo spíš jakési Frankensteinovo monstrum mezi domy – ošklivá pseudoviktoriánská stavba korunovaná strmými střechami a věžičkami, ačkoli i její zdi svítily krémově zbarvenými cihlami. A když ji v roce 1950 z čerstvě zděděného podílu ve farmaceutické firmě koupil Julian Greer, ještě jí na ošklivosti přidal. Přízemí přestavěl do modernější podoby s pravoúhlými liniemi a tmavým dřevem. Ve snaze prosvětlit temný a pochmurný interiér nechal do zadní stěny domu vestavět novou řadu oken, z nichž se nabízel výhled na trávník a prudký sráz až dolů k oceánu.

Přestavba měla docílit velkorysého, omračujícího účinku, jenže – bohužel podobně jako převážná část Julianova života – se s původními plány minula. Okna se rosila a výhled působil skličujícím dojmem. Povadlý trávník zel prázdnotou a z oceánu pod útesem čísel neklid a chlad. Julian doufal, že renovací potěší svou novomanželku Marianu, tu však onen neměnný pohled spíš znepokoj-

val, takže dávala přednost zataženým závěsům. Zbylou část domu zařídila sice svědomitě, ale bez vášně, zřejmě jako předzvěst celého jejich manželství. Greerova vila v sobě skrývala cosi, co umlčovalo smích a potíralo veselost. Možná to zní melodramaticky, ale ti, kdo v něm žili, věděli, že přesně tak to je.

V roce 1975 byli Julian i Mariana po smrti. Julian skončil v kaluži krve na podlaze v kuchyni, Mariana v pomačkaných troskách naboraného vozu. A jejich vila těm událostem jen netečně přihlížela.

Dnes večer pršelo, snášel se studený liják, který přinesl oceán. V Arlen Heights panovalo ticho a Greerova vila tonula ve tmě. Déšť bičoval skleněné výplně, po obrovských oknech nad trávníkem stékaly potůčky vody. Temní kostlivci stromů po obou stranách domu se ve víchru komíhali sem a tam a větvemi se skřípavě otírali o střechu. Prázdná příjezdová cesta byla poďobaná od dešťových kapek jako od neštovic. Dům se tyčil v poryvech větru a deště tiše a mlčenlivě, stoicky.

Po trávníku se cosi pohybovalo. Letmý náznak ohnuté trávy a v ní stopa. V tmavé kuchyni uvnitř domu se otevřela skříňka. Dvířka zasténala do ticha.

V okně ložnice se objevil jakýsi obrys, nejasný, neurčitý. Neostrá šmouha vzdáleně připomínající obličej. Sklo zamlžil otisk ruky, jako by k němu kdosi přitiskl dlaň. Zůstal tam jen vteřinu, chabý a bledý, přestože ho nikdo nemohl vidět.

V okapech hvízdal vítr. Otisk zmizel. Postava ustoupila do tmy. A v domě se znovu rozhostil klid.

Kapitola dvě

Září 2017

SHEA

Den předtím, než jsem poznala Beth Greerovou, bylo úterý. Při čekání na autobus mi nad hlavou visely šedivé mraky a tváře smáčelo podzimní mrholení, které mi zdobilo vlasy drobnými kapičkami. Bylo nezvykle teplo a z betonu pod mými balerínkami stoupala ona povědomá mokrá vůně. Vedle mě čekal muž v kabátě, který s vyčerpaným výrazem procházel novinky v telefonu. Po mé druhé straně stála žena s ustaraným obličejem a horečně vyťukávala jednu zprávu za druhou. Zavřela jsem oči a vdechovala vůni deště ozvláštěnou náznakem kolínské mého souseda, kterou postupně přebil zápach výparů benzínu a nafty z rušné ulice. Tohle byl můj život.

Nebyl špatný. Bylo mi devětadvacet a byla jsem rozvedená. Bydlela jsem v nevelkém komplexu nízkých bytových domů ve spleti křivolakých ulic s ambiciózním názvem Saddle Estates. V duchu

jsem mu říkala Singles Estates, protože ho téměř výlučně obývali stejní ztroskotanci lásky jako já, lidé, kteří prodali domy pořízené na prahu manželství a za svou polovinu peněz prostě potřebovali někde bydlet. I ten chlapík v kabátě byl rozvedený, na to bych dala krk, a taky bych se vsadila, že ta paní si právě píše s potomkem, který tráví svůj soudem nařízený týden s otcem a teď je ve škole.

Rozvedla jsem se teprve nedávno. Děti jsme neměli. Můj byt byl malý, ještě voněl malířskou barvou a obsahoval jen nejnutnější kusy nábytku. Nebyl to ale ten nejhorší život, jaký bych mohla mít. Už od svých devíti let jsem žila s vědomím, že mám štěstí, že vůbec žiju.

V autobuse jsem vytáhla telefon, strčila si do uší sluchátka a pustila si rozposlouchanou audioknihu. Byl to thriller: žena v nebezpečí, většina postav nejspíš lže, nic není, jak se zdálo. Někde ke konci přijde zvrat, který mi přinese buďto šok, nebo nic. Podobných knížek byly tucty, možná stovky, a tvořily soundtrack mého života. Ženský hlas ve sluchátkách mi předčítal o smrti, o vraždách, o dávno pohřbených rodinných tajemstvích, o lidech, jimž není radno věřit, o lžích, za něž se platí životem. Ovšem román vždycky nějak skončí, lži vyplují na povrch a lidská smrt dojde svého vysvětlení. Možná, že některému z padouchů tu a tam nějaká drobnost projde – to je dnes docela v módě –, ale v člověku vždycky zůstane pocit, že existuje rovnováha, že temnotou prostoupí světlo a že darebáka pravděpodobně nečeká nic víc než mizerný život někde v díře.

Ponurá, ale aspoň nějaká útěcha. Svě vlastní skóre jsem znala nazpaměť: můj potenciální vrah už ve vězení strávil devatenáct let, sedm měsíců a šestadvacet dnů. Za půl roku měl soud zvážit jeho propuštění na podmínku.

Pracovala jsem na jedné klinice v centru Claire Lake. Dělala jsem recepční, zvedala telefony, zakládala karty, objednávala pa-

cienty. Když jsem překročila práh u vstupu do budovy, setřásla jsem ze sebe všechnu bezútěšnost a smrt, vytáhla z uší sluchátka a vyslala ke kolegyním úsměv na pozdrav.

„Dneska bude cvrkot,“ poznamenala druhá recepční Karen a krátce po mně loupala očima. „Za dvacet minut začínáme.“

Nebyly jsme s kolegyněmi žádné velké kamarádky, ačkoli jsem tu pracovala už pět let. Ony byly vdané a měly děti, takže od mého rozvodu jsme měly jen málo společných témat. Se žádnou z nich jsem o něm nemluvila, omezila jsem se jen na oznámení. A jen stěží jsem se mohla účastnit jejich hovorů o školkách a lekcích plavání. Lékaři se s žádnou z nás příliš nedružili, přicházeli a zase odcházeli a očekávali, že klinika poběží hladce jako stroj i bez jejich výraznějšího přispění.

Sundala jsem bundu, oblékla si tmavomodrý stejnokroj a kabelku s telefonem jsem strčila pod stůl. Kdybych se trochu snažila, asi bych se s nimi dokázala spřátelit. Byla jsem docela hezká – oválný obličej, tmavé oči, dlouhé tmavě hnědé vlasy stažené dozadu –, současně jsem ale nebyla ten typ krásky, která v ostatních ženách budí pocit ohrožení. Chovala jsem se nepřístupně a věděla jsem to. Byla to neoddělitelná součást mé osobnosti, sklon, který jsem ani přes všechna terapeutická sezení nedokázala potlačit. Nerada jsem si pouštěla lidi k tělu a nezávazná konverzace byla mé prokletí. Podle terapeutů šlo o obranný mechanismus; já jsem to vnímala tak, že to ke mně zkrátka patří stejně jako má výška nebo tvar brady.

Můj nedostatek družnosti ale nebyl jediný důvod, proč se mi kolegyně vyhýbaly. I když to přede mnou ani slovem nezmínily, hned první týden se jim doneslo, co jsem zač. Všechny věděly, kdo jsem a čemu jsem kdysi unikla. A všechny také věděly, čím se bavím po večerech, jaký koníček stravuje všechnen můj volný čas. Ve skutečnosti to byla posedlost.

Nejspíš došly k závěru, že nejsem v pořádku.

Já jsem přitom odjakživa zastávala názor, že posedlost vraždami je ta nejzdravější posedlost ze všech.

„Neříkej mi,“ pustila se do mě po telefonu má sestra Esther, „že už zase hibernuješ.“

„Jsem v pohodě,“ odpověděla jsem. Bylo po práci a já jsem nakupovala v supermarketu v nákupním centru, kam se ze Singles Estate dalo dojít pěšky. Ramenem jsem si přidržela mobil a hodila do vozíku krabici cereálií. „Teď si kupuju něco k jídlu a jdu domů.“

„Zvala jsem tě, ať přijdeš na večeři. Rádi tě s Willem uvidíme.“

„Vždyť prší.“

„Tohle je Claire Lake, tady prší pořád.“

Prohlížela jsem si krabici s mandlovým mlékem a přemítala, jak asi chutná. „Já vím, že máš o mě starost, ale vážně jsem v pořádku. Prostě mám ještě práci.“

„Jednu práci už máš. Ten web, to není placená práce.“

„Ale vyplácí se.“

Má starší sestra vzdechla a ve mně zahlodal smutek. Vážně jsem ji chtěla vidět, a jejího muže Willa jakbysmet. Byl právník a měla jsem ho moc ráda. Esther patřila k té hrstce lidí, na kterých mi doopravdy záleželo, a přestože se do mě někdy navázela, věděla jsem, že se mě snaží pochopit. To, co se mi stalo, zanechalo stopu výčitek a traumat i v ní. I ona měla důvod chovat se paranoidně – neboli „hibernovat“, jak tomu říkala. Rozdíl byl v tom, že ona to *nedělala*. Nehibernovala. Měla muže, dům, dobrou práci a budovala si kariéru.

„Řekni aspoň, že se snažíš,“ naléhala Esther. „Že se nutíš chodit ven, zkoušíš něco dělat, poznat nové lidi...“

„No jasně,“ řekla jsem. „Dneska jsem potkala chlápka s kýlou a ženskou, co dokáže nahlas říct jenom to, že má ‚potíže v oblasti uteru‘.“ Vrátila jsem mandlové mléko zpátky do regálu. „Ani pořádně nevím, co je ‚uterus‘, a myslím, že to ani vědět nechci.“

„Vždycky se můžeš mrknout do její karty.“

„Karty pacientů zásadně nečtu,“ odpověděla jsem, „to přece víš. Beru telefony a řeším rozvrh objednávek, o diagnózy se nestarám. Za slídění v kartách by mě mohli vyhodit.“

„Já ti nerozumím, Shea. Karty pacientů tě nezajímají, ale o vraždách a mrtvolách budeš na internet psát do aleluja.“

Zarazila jsem se a uvolnila rameno, kterým jsem držela mobil. „No jo, máš vlastně pravdu. To беру. Ale co z toho teda plyne? Když mám být důsledná, znamená to, že bych měla slídit víc? Nebo míš?“

„Znamená to, že trávíš až moc času uvnitř svojí hlavy a moc o všem uvažuješ. Že potřebuješ poznávat opravdové lidi, ne pacienty nebo zavražděné na internetu. Potřebuješ přátele. Jít s někým na rande.“

„Na randění to zatím nevidím,“ odušila jsem. „Možná někdy brzy.“

„Od rozvodu už je to rok.“

„Jedenáct měsíců.“ Vyhnula jsem se ženě, která se hnala uličkou proti mně, a obešla jakýsi párek zvažující výběr slaných krekrů. „Já nemám problém někoho si najít. Ale to randění potom, to mě fakt děsí. Chápeš, prostě potkáš úplně cizího člověka a hotovo? Může to být kdokoli, nikdy nevíš, co je doopravdy zač.“

„Shea.“

„Víš vůbec, kolik sériových vrahů si v běžném životě narazilo osamělou ženskou? Nějaká rozvedená holka, co jenom touží trávit večery s příjemným chlapem? Myslí si, že vyhrála v loterii, a on

zatím po víkendech někde zakopává těla. A teď navíc máme ty senzační aplikace, kam šoupneš fotku a vůbec to nemusíš být ty. Vždyť dneska lidi lžou i o tom, jak *vypadají*!“

„No jo, dobře, tak fajn. Žádný seznamovací appky. A zatím žádný randění. Chápu. Ale najdi si aspoň pár přátel, Shea. Přihlas se do čtenářského klubu, choď na bowling, cokoli.“

Vozík jsem měla plný. Zastavila jsem se u prosklené stěny v přední části obchodu a pohledem jsem bloudila po parkovišti. „Budu o tom uvažovat.“

„To znamená ne,“ uzavřela Esther.

„To znamená, že o tom budu uvažovat.“ Parkoviště vypadalo jako tisíce ostatních parkovišť touhle denní dobou, kdy lidé po práci jezdili nakupovat. Chvilku jsem sledovala provoz, prohlížela si auta a lidi. Starý zvyk. Nedokázala bych vysvětlit, co vlastně hledám, vím jenom to, že kdybych to uviděla, poznala bych to. „Díky, ségra. Zatím se měj.“

Zaplatila jsem nákup a uložila ho do plátěných tašek, které jsem si přinesla. Hodila jsem si je na obě ramena a vydala se v dešti domů. Přes hlavu jsem si natáhla kapuci a snažila se vyhýbat kalužím. Cesta do Singles Estates vedla po rušné silnici. Auta mě zběsile mýjela, cákala na mě vodu a rovnou do tváře mi plivala výfukové plyny. Nebyla to právě nejpříjemnější cesta, ale já si strčila do uší sluchátka a kladla pěkně jednu nohu před druhou. Esther už mě dávno přestala ponoukat, ať si pořídím auto. To se nikdy nestane.

Kromě toho jsem dorazila domů před setměním, takže jsem nebyla nucená kráčet sama tmou. Brala jsem to jako své vítězství.

Kapitola tři

Září 2017

SHEA

Doma ve svém maličkém bytě jsem se převlékla do suchého, udělala si sendvič s tuňákovým salátem a zapnula notebook.

Navzdory všemu stresu, hlodavé nejistotě, výdajům i – ano, je to tak – bolavému srdci jsem vnímala taky tuhle světlou stránku rozvodu: získala jsem svobodu vysedávat ve svém spoře zařízeném obývacíku v kalhotách od pyžama a tričku, cpát se tuňákem s hromadou majonézy a po zbytek večera nerušeně pracovat. Předmětem mého zájmu a obsesí zabírající veškerý můj volný čas byl projekt a webová stránka s názvem *Kniha odložených případů*.

Ve skutečnosti to žádná kniha nebyla, spíš snůška příspěvků a článků, které jsem napsala. Psala jsem o nevyřešených zločinech, slavných i neznámých. Stránka měla i nástěnku, kde podobní blázni jako já popisovali své vlastní teorie nebo oznamovali nové skutečnosti, které se jim podařilo zjistit. Všechno to začalo před necelými

deseti lety jako můj osobní blog, místo, kam jsem mohla takřka anonymně psát o věcech, které mě fascinovaly. Během let to tam ovšem začalo žít vlastním životem a dnes měla stránka už bezmála dva tisíce registrovaných členů, z nichž většina platila malý roční poplatek. Občas jsem taky zveřejnila nějaký ten inzerát. Z peněz by se ani v nejmenším nedalo vyžít, ale bylo to dost, abych tu a tam mohla zaplatit upgrade serveru, občasnou práci profesionálního webmastera a – což bylo nejdůležitější – za pomoc s pátráním.

Po přihlášení jsem nejdřív projížděla nové zprávy na nástěnce. Lidé tu živě diskutovali o případu zmizení malé holčičky v Tennessee a o dalším, jehož obětí byla žena z Michiganu, která tvrdila, že ji unesli, ale nemohla to nijak dokázat. Kdosi poslouchal jakýsi podcast a vytáhl starou historii o vrahovi s přezdívkou Zodiac, další zase vložil odkaz na novou teorii týkající se vraždy malé JonBenét Ramseyové, dětské královny krásy. Každý příspěvek jsem přečetla a přidala vlastní komentáře, přičemž jsem dávala pozor na ty záměrně štvavé nebo urážlivé. I uzavřené internetové skupiny nabízejí dokonalý prostor těm, kdo kolem sebe s chutí rozhazují špínu, a takové jsem musela neustále usměrňovat. Dvacet let stará vražda dokázala lidi vytočit úplně stejně jako současný politický marast.

Když jsem s tím byla hotová, překlikla jsem na článek, na němž jsem právě pracovala. Byl o ženě z Connecticutu, která vyšla z domu a zmizela beze stopy, zatímco její dvouletá dcerka si hrála v ohrádce. Bezpečnostní kamera ji zachytila, jak míjí obchodní centrum vzdálené asi pět kilometrů, ale jak se tam dostala a proč? Auto nechala na cestě před domem. Na záznamu hovorů z jejího telefonu se objevilo volání na tísňovou linku 911 asi čtyři hodiny poté, co zmizela. Znamená to, že tou dobou byla ještě naživu a snažila se volat o pomoc? Nebo její telefon použil někdo jiný?

Takové otázky mě dokázaly na celé dny vystřelit po hlavě do temné králičí nory.

Zvedla jsem mobil a vyfukala Michaela De Vose, soukromého detektiva, který pro mě tu a tam pracoval. Psát o zločinu z pozice amatérky mělo své limity a Michael mi pomáhal, když jsem potřebovala profesionální názor. Kdysi pracoval v Claire Lake jako policista. Okamžitě mi to zvedl.

„Ahoj Shea, už jsi doma?“ zeptal se. Michael mé paranoidní sklony znal, ačkoli netušil, odkud se vzaly. Zřejmě mu ani nepřípadaly divné a při našich hovorech se často ujišťoval, že jsem bezpečně dorazila domů.

„Zvládla jsem to,“ ohlāsila jsem. „Kde jsi?“ Michael se obvykle vyskytoval na zajímavých místech. Coby soukromé očko žil způsobem života, na jaký bych já se svými úzkostmi jen stěží stačila.

„Sedím v zaparkovaném autě,“ odpověděl, „na někoho čekám. Už od oběda.“ Pravda, jeho hlas zněl dost znuděně.

„A na koho čekáš?“

„Víš přece, že je to důvěrný.“

Cítila jsem, že se usmívám. Všechno, co Michael dělal, bylo podle něj důvěrné. Nebo aspoň ta zajímavá část. „Jestli jsi tam jen na sledovače a kopeš se do zadku,“ řekla jsem, „tak jsi měl určitě čas přečíst si ten článek, co jsem ti poslala.“

„To jo.“ Slyšela jsem, jak něco srká. Představila jsem si, jak sedí v autě někde na kraji cesty a na okna mu dopadají jemné dešťové kapky. Možná číhal na nevěrného manžela nebo defraudanta. V mých představách měl auto ze sedmdesátých let, velké a hranaaté, přestože se psal rok 2017. Z Michaela zkrátka vyzařovalo cosi staromódního.

Nebyl přitom nijak starý. Pokud jsem věděla, bylo mu něco mezi pětatřiceti a čtyřiceti, měl tmavě hnědé vlasy a hnědé oči. Většina

žen by ho považovala za pohledného – tedy těch, které nebyly tak uzavřené jako já. Já viděla jenom jeho fotku, kterou mi v našich začátcích poslal; osobně jsme se nikdy nesetkali.

V osobním kontaktu s neznámými muži jsem zrovna neexcelovala.

„A co ty na to?“ zeptala jsem se.

„Jestli chceš vědět, co si myslím o tom článku, tak je skvělej. A jestli tě zajímá, co si myslím o tom případu, tak to udělal ten manžel. A otec mu pomáhal.“

„Pro to nejsou důkazy,“ odušila jsem.

„Až ji najdou, tak budou. Protože já ti říkám, že ta je nepochybně mrtvá.“

Tuhý uzlík v mém nitru, už od rána pevně utažený, se poprvé toho dne uvolnil. Milovala jsem svou sestru, ale Esther mě ve skutečnosti nechápala. Naši rodiče, kteří teď žili na Floridě, mě nechápali ani v nejmenším. Kolegyně v práci mi nerozuměly. Nerozuměl mi ani můj bývalý muž.

Michael mě chápal. Netuším jak ani proč. Prostě to tak bylo.

Nikdo z lidí kolem mě nechtěl o takových věcech mluvit, až na něj.

„A co ten záznam z kamery u obchoďáku?“ namítla jsem.

„Neprůkazný. Podle mě to není ona. V tomhle měl náš vrah nebo vrazi kliku.“

„Manžel a otec jako komplicové? To je neobvyklý.“

„Neobvyklý, ale ne nemožný. Bude pro ně těžký se u výsledku nepoložit, nakonec jeden z nich požádá o dohodu a toho druhého práskne.“

„Fakt myslíš, že v tom jede její muž? Všichni tvrdí, že byli jako hrdličky.“

„To se tvrdí o všech, a vždycky je to lež.“

„Seš pěkněj cynik,“ prohlásila jsem, zatímco jsem projížděla článek a hledala překlepy. „To je moc pěkná vlastnost.“

„Moje bejvalka by s tebou asi nesouhlasila.“

Zarazila jsem se. O bývalé ženě se ještě nezmínil, do osobní roviny jsme nikdy nezabíhali. „Tak to ať brnkne mému exmanželovi,“ prohodila jsem zkusmo. „Asi mají dost společného.“

„Nejspíš by si rozuměli.“ Odmlčel se. „Asi tu mám pohyb. Musím končit. Ten článek vyhod' ven, je dobrej.“

„Díky,“ řekla jsem. „A ať se daří.“

Když jsme zavěsili, odložila jsem telefon a obešla své povinné kolečko po bytě: zkontrolovala jsem, jestli jsou zamčené dveře a pevně zavřená okna. U vchodu do Singles Estates fungovala bezpečnostní služba, ale to pro mě nic moc neznamenal. Kdokoli, kdo měl dvě nohy a dost odhodlání dostat se dovnitř, by si skulinu našel. Bydlela jsem ve druhém patře – do přízemního bytu by mě nedostali ani párem koní – a měla jsem pro všechny případy nainstalovaný alarm. Zámky na oknech, žádné požární schodiště, žádné žaluzie, které se dají snadno vylomit. Jednou z mála věcí, které jsem po rozvodu postrádala, byla každodenní přítomnost muže, která mě bezděčně ochraňovala před vším zlým.

Tu jsem už neměla, proto byla namístež obezřetnost.

Všechno bylo v pořádku. Když jsem skončila, usadila jsem se znovu k počítači. Dotekem jsem ho probudila, zadala jsem přihlašovací údaje do Knihy odložených případů a vydala se na svou večerní pouť do temnoty.

Kapitola čtyři

Září 2017

SHEA

Nazítří jsem v práci byla unavená, protože jsem kvůli práci na Knize odložených případů ponocovala o dost déle, než bylo zdrávo. Autobus měl deset minut zpoždění, ztratila jsem průkazku na MHD, a když jsem konečně dorazila do práce, bylo mi nanic. Jela jsem na autopilota.

Naše klinika ležela v centru Claire Lake a pacienti byli povětšinou bohatí nebo aspoň průměrně zámožní; v Claire Lake obecně převažovali majetní lidé, bylo to městečko plné prodejců gurmánských specialit a francouzských bister rozestých podél oceánu. Na obrázku, který se mi naskýtal z bezpečného místa za plexisklem recepce, nikdy nefigurovali lidé, kteří do noci dřou kvůli troše polévky a mají co dělat, aby přežili další den. Vídala jsem jen rozmarné boháče, kteří mají dost na to, aby si nechali pofoukat sebedrobnější šrám a bolístku.

Když ta žena vešla, pár minut jsem žila v domněnī, že je to možná někdo slavný. Její tvář mi byla jaksi neurčitě povědomá. Snad herečka, co se kdysi dávno mihla v nějakém seriálu. Byla vysoká a impozantní, určitě přes šedesát let. Pleť měla takřka bezvadnou, jen pár vrásek kolem očí a úst jí dodávalo na osobitosti. Měla moderně střižený účes, dlouhá ofina jí spadala k obočí a po ramenou splývaly vlasy v různých odstínech šedi. Na sobě měla černý svetřík s rolákem, elegantní černé kalhoty a vypasovaný baloňák. V mých očích z ní vyzařovala stejná aura jako z Isabelly Rossellini či Helen Mirren, ačkoli tato žena si to vůbec neuvědomovala. Připadala mi trochu nesvá. Když škvírou pod plexisklem podala Karen svůj průkaz, posadila se, vytáhla stylové brýle na čtení a otevřela jakýsi román, podle zmačkaných stránek už notně očený.

„Co je?“ zeptala se mě Karen, když se i s židlí na kolečkách přesouvala ke kartotéce, aby našla její složku.

„Já ji odněkud znám,“ odpověděla jsem. Nastala kratinká odmlka, kdy chvíli nezvonil telefon. Upíjela jsem kávu a přitom jsem tu ženu po očku pozorovala. Otočila stránku, aniž si mě všimla. Název knížky jsem odtud přečíst nedokázala, ale viděla jsem tmavě modrou obálku s dráždivě žlutým nadpisem vyvedeným ostře řezanými písmeny, šlo tedy o podobný thriller, jakých jsem přečetla stovky.

„Mně teda povědomá není,“ utrousila Karen. „Třeba tě někdy učila? Nebo je to sousedka.“

Zavrtěla jsem hlavou a prohlížela si ženinu tvář, kterou jsem stále nedokázala zařadit. Její lícní kosti, ta linka rtů... Byla nepochybně krásná a zamlada musela být ještě krásnější. Žádná z mých učitelek se jí nepodobala. Musela to být herečka, ale to se mi moc nezdálo.

„Co zpěvačka?“ navrhla jsem a pátrala v hlubinách paměti. „Politická?“

Karen bez zájmu pokrčila rameny. „Muzika ani politika mě nezajímá. Jestli tě to tak trápí, tak si ji hoď do Googlu.“ Pohlédla na složku, kterou držela v ruce. „Elizabeth Greerová.“

Strnula jsem, neschopná se nadechnout. „Cože?“

„Tak se jmenuje. Elizabeth Greerová.“ Karen na mě stranou vrhla zachmuřený pohled. „Tak co? Je slavná? Mám jít žadonit o autogram?“

Položila jsem dlaně na stůl. Prsty mě brněly, tváře jako by znehybněly. „Ne,“ vydechla jsem. „Ne, o její podpis bys určitě nestála.“

„To je fuk,“ uzavřela Karen. Zazvonil telefon a ona se otočila, aby to vzala.

Elizabeth Greerová, běželo mi hlavou, když jsem se na tu ženu znovu podívala. *Beth Greerová*. Seděla tu s knížkou v ruce a neměla tušení, že na ni zírám.

Samozřejmě, že jsem tu tvář znala. Viděla jsem ji na desítkách fotografií i videozáznamů. Sama jsem její snímky zveřejňovala na své webové stránce. Nepoznala jsem ji, protože ty fotky byly čtyřicet let staré a její snímky ze současnosti prostě neexistovaly.

Žena, která seděla nějakých šest metrů ode mě a četla si knížku, byla Beth Greerová.

V roce 1977 to byla nejslavnější vražedkyně v Claire Lake.

V říjnu 1977 odešel muž jménem Thomas Armstrong v šest hodin večer z práce a nastoupil do auta. Vyrazil z centra Claire Lake a po postranních silničkách mimo město mířil ke svému domu na břehu jezera. Domů nikdy nedojel. V sedm třicet byl jeho vůz nalezen s nastartovaným motorem a rozsvícenými světly. Armstrong ležel mrtvý u krajnice.

Byl to otec od rodiny, měl ženu a dvě děti, žádné kriminální vazby ani dluhy. Zřejmě cestou domů zastavil, snad aby pomohl ně-

komu v nouzi. Někdo ho dvakrát střelil do obličeje, přičemž jedna z kulek pronikla do mozku a přivodila okamžitou smrt. Vedle těla byl nalezen lístek psaný ženským rukopisem: *Jsem bořká, nebo medová? Každá dáma svou bru zná. Dejte to do novin, jinak přijdou další.*

V Claire Lake nebyly vraždy častým úkazem, případu se tudíž dostalo pozornosti na titulních stranách všech novin. Ten lístek ovšem přivedl policii do svízelné situace. Mají o něm mlčet, aby nepovzbudili případné napodobitele? Nebo mají dát vražedkyni, co si přeje? Zdálo se, že správná odpověď neexistuje. Nakonec vzkaz předali tisku, který střelkyni okamžitě přejmenoval na Vraždicí dámu.

Nikomu to nešlo na rozum. Že by nějaká žena opravdu střelila cizího muže přímo do obličeje, stejně jako Zodiac nebo Samův syn?

Thomas Armstrong neměl žádné nepřátele. Nikdo neměl představu, kdo by ho mohl chtít sprovodit ze světa, byl to zřejmě jen obyčejný manžel a otec na cestě z práce domů. Nenašli jediný důvod, proč by právě on měl být terčem vraždy. A přece tu byl, ležel mrtvý na kraji cesty s rozbitými brýlemi a vedle jeho nehybného těla lístek psaný ženskou rukou.

A pak bylo ještě hůř.

Čtyři dny poté, co byl Armstrong zabit, jel z práce domů další táta od rodiny jménem Paul Veerhoever. I on zastavil na kraji města, i jeho zasáhly dvě střely: jedna trefila čelist, druhá pravý spánek. Tentokrát výstřely zaslechl svědek na procházce se psem, vyšel z lesa a zahlédl ženu, jak nasedá do auta a odjíždí. Měla zrzavé vlasy a na sobě nepromokavý plášť.

Vedle Veerhoeverova těla ležel lístek psaný stejným rukopisem jako ten první: *Chyťte si mě!*

Město zachvátila panika. Žádný z obyvatel Claire Lake nezažil tak násilný, brutální a přitom náhodný zločin. Kdo je Vraždicí

dáma? ptaly se titulky v *Claire Lake Daily*. Následující den hlásal *Claire Lake Free Press*: Policie varuje obyvatele: Po setmění zůstaňte doma! Řidiči – hlavně muži – dostali doporučení, aby nezastavovali a nikomu na cestách nenabízeli pomoc. Pak se kauzy chytily zpravodajské kanály, během několika dnů z ní byla celostátní senzace a do městečka proudily davy reportérů z Portlandu a Eugene, aby o případu referovaly.

Byl to silný příběh: dva nevinní a bezúhonní otcové od rodin chladnokrevně zastřelení, bezmála popravení. Tajemná šelma, která řádí v ulicích poklidného pobřežního městečka a zjevně baží po krvi. Oběťmi v tomto případě byli muži a onou chladnokrevnou šelmou byla velmi pravděpodobně žena.

Svědék z druhého případu identifikoval ženu, kterou zahlédl, jako Beth Greerovou.

V roce 1977 jí bylo třiaadvacet, byla krásná a bohatá. Její rodina žila ve vile v nejzámožnější části města, v Arlen Heights. Otec byl v roce 1973 zastřelen, když někdo přepadl jejich dům, což nebylo nikdy objasněno, matka zahynula o dva roky později při autonehodě. Beth tak zůstala v domě sama se zděděnými miliony. Měla zrzavé vlasy a vlastnila nepromokavý plášť. Také měla vůz podobný tomu, který viděl svědek. Tvrdila, že v době spáchání obou vražd seděla doma a o samotě popíjela.

Vyfotografovali ji, jak po výslechu vychází z policejní stanice v Claire Lake, krásná, chladná a bezstarostná. Nikdo ji neměl v oblibě: podle sousedů se chovala odměřeně a často v domě hostila odpudivé existence. Auto jí zabavili a vilu prohledali, ale žádné důkazy nenašli. Nikdo nedokázal přijít s kloudným důvodem, proč by bohatá holka, co nemá žádné starosti, začala jen tak vraždit náhodné muže. Ale *někdo* to udělat musel. A Beth Greerová na titulní straně prodávala noviny.

V portlandských novinách vyšel článek doprovázený fotkou rozesmáté Beth Greerové, na níž byla nádherná a sexy. Ta fotka byla rok stará, ale co na tom? Nad snímkem stál titulek: Zodiac v sukních? Potom se případu chopily *New York Times*, ačkoli jejich fotka byla z nedávné doby a titulek umírněnější: Vraždy zjevně spáchané ženou ochromily oregonskou policii. V článku se psalo, že „zájem policie se upírá na místní celebrity Beth Greerovou“, a z Beth Greerové se stala nejslavnější podezřelá v celé Americe.

Žena, díky níž tehdy šly všechny noviny na dračku, právě teď seděla u mě v čekárně a klidně si četla.

Vzpomněla jsem si na její fotky z roku 1977: Beth na nich zářila úchvatnou elegancí v halenkách, které podle tehdejší módy těsně obepínaly tělo, a v kalhotách s vysokým pasem. Hříva dlouhých rudých vlasů jí v kaskádách padala na ramena a záda. Měla veliké, tmavé a dokonale souměrné oči, hypnotické a jaksi živočišně svůdné. Působila jako filmová hvězda dokonce i v nepadnoucí teplákové soupravě, když ji převáželi z vězení do soudní síně a zase zpátky.

Překládala jsem složky sem a tam, zapisovala do počítače informace o pacientech a odpovídala na e-maily, ačkoli jsem necítila konečky prstů. Beth Greerová krátce pohlédla na hodinky a otočila další stránku. Tehdy ji coby Vraždící dámu zatkli a obžalovali před soudem, který se proměnil v celonárodní spektakl. Rozsudek ji osvobodil, titulky ale dál hrály stejnou písničku: Unikla vražedkyně trestu?

Odpověď neznal nikdo. Napsala jsem pro Knihu odložených případů o kauze Vraždící dámy článek a nenašla jsem k němu nic jiného než nekonečnou spirálu spekulací. Bylo v něm tolik opomíjených detailů, tolik pochybností. A tolik otazníků. Proč zrovna ti dva muži? Znali se s Beth? A co ona, byla to mladá žena truchlící po tragické ztrátě rodičů, nebo rozlícená psychopatka s přitažlivým

zevnějškem? Měly ty vzkazy vůbec nějaký význam? A pokud ano, jaký? Proč se státní zástupce rozhodl pro soudní přelíčení navzdory faktu, že neměl ani vražednou zbraň, ani forenzní důkazy? A jestli tím vrahem nebyla Beth Greerová, jak to, že po jejím zatčení vraždy ustaly? Pachatelka napsala „chyťte si mě“, takže ji chytili? Byla Beth nevinná oběť, anebo femme fatale?

Psaním toho článku jsem strávila pět týdnů. Třikrát jsem se tehdy vydala autobusem do Arlen Heights, jen abych se mohla projít okolo Greerovy vily. Opatřila jsem si Bethin rodný list, řidičské záznamy, daňová přiznání. Přečetla jsem všechno, co se psalo v místních novinách, a porovнала to s celonárodním zpravodajstvím, včetně článků v *Newsweeku*. Přečetla jsem každý bulvární výmysl – byly jich stovky – a každou konspirační teorii. Viděla jsem všechny její fotky, které se daly sehnat, včetně těch, na kterých je ještě jako mimino nebo malá holka. Dokonce jsem objevila pirátskou kopii televizního filmu, který o případu natočili v roce 1981 s Jaclyn Smithovou v hlavní roli, a koupila si za tři sta dolarů nelegální DVD, protože ten film nebyl k dispozici v digitální podobě. Byla jsem vážně posedlá. A pořád jsem. A Beth Greerová je v centru toho všeho, v celé své nevypočitatelnosti.

Vzhledla jsem přes plexisklo a dívala se, jak se roztržitě drbe na spánku. Pořád byla nádherná, to bezpochyby. Pořád fascinující – aspoň pro mě.

Nikdo jiný v čekárně si jí nevšímal. Případ Vraždící dámy se pro většinu lidí propadl do prehistorie, mezi zajímavosti pod čarou, pokud se na něj vůbec pamatovali. Ten děsivý podzim roku 1977 dnes představoval dávnou vzpomínku, legendu z časů, než jste se narodili. Po soudním přelíčení a senzačním osvobozujícím rozsudku se Beth uchýlila do ústraní. Za posledních čtyřicet let o ní na veřejnost pronikaly jen kusé útržky informací. Věděla jsem pouze to, že se

nevдалa a neměla děti a že stále žije ve vile, zřejmě úplně sama. Ať už to udělala, nebo ne, žádné další vraždy už nenásledovaly. Konec příběhu, zdálo by se.

Beth si přehodila nohu přes nohu a dál otáčela stránky.

Napadlo mě, jestli se v té knize píše o vraždě.

„Slečna Greerová?“ Sestra vystrčila hlavu ze dveří jedné z ordinací. Beth odložila knihu a vstala. Dívala jsem se na ni a viděla tu mladou ženu, kterou fotografovali cestou k soudu i zpátky, osvobozenou vězenkyni bok po boku s advokátem, kolem krku rudý šál a na rtech rudou rtěnku. Viděla jsem ženu a s ní i největší záhadu v historii Claire Lake.

Když přecházela čekárnu, nikdo se nedíval. Nikdo, jenom já.

Kapitola pět

Září 2017

SHEA

„Beru si pauzu na oběd,“ oznámila jsem.

Na oběd bylo brzy, ale Karen jen pokrčila rameny. Měla jsem na přestávku nárok, a čím dřív půjdu, tím dřív se vrátím a budu ji moct vystřídat. Zpod stolu jsem vytáhla kabelku a popadla kabát.

Beth Greerová strávila v ordinaci tři čtvrtě hodiny. Pak prošla čekárnou a bez jediného ohlédnutí zmizela ve výtahu. Nedokážu říct, co mě to popadlo, že jsem vyběhla za ní, ale cítila jsem, že ji nesmím pustit z dohledu.

Děšť toho dne polevil, obloha dostala křídově šedomodrý nádech a vítr voněl oceánem. Na ulici lidé vysedávali na zahrádkách kaváren nebo koukali do výloh a fotili si hausbóty na vodě. Claire Lake mělo něco jako čtvrť na vodě pro obyvatele, kteří bydleli na svých lodích v pobřežním kotvišti. Měli tam spojovací chodníky, ozdobné květináče, zahradní trpaslíky i větrníky s ptáčky, jako

u každého jiného domu. Kdysi v minulosti se město rozhodlo legalizovat hausbóty jako místa trvalého bydlení a všechny následné pokusy o změnu územního plánu selhaly. Dnes bylo kotviště jednou z turistických atrakcí v Claire Lake, místo, kde se lidé mohli příjemně procházet a vychutnat si drahou kávu z kelímku. Jezdili do místních penzionů, brouzdali se po kamenném dláždění malebných uliček, unikali sem z větších, hustěji obydlených měst.

Beth nezamířila ke kotvišti. Zahnula za roh do postranní uličky. Šla jsem za ní v bezpečné vzdálenosti, v zákrytu městského davu. Beth zahnula za další roh, pak znovu. Pak jsem ji ztratila.

Zastavila jsem se u malého nenápadného parčíku, točila se dokola a uvažovala, kam mohla zmizet. Vtom se z parku ozval hlas: „Proč mě sledujete?“

Byla to Beth. Seděla na lavičce pod baldachýnem větvoví a pozorovala mě. Na očích měla sluneční brýle, takové ty obrovské, co zakrývají půlku obličeje, přestože bylo pod mrakem. Za zády měla sochu muže vystupujícího z lodi – zřejmě jednoho z oregonských průzkumníků. Seděla s nohou přes nohu, kabelku položenou vedle sebe. Dívala se na mě a zdvořile čekala, co odpovím.

„Omlouvám se,“ řekla jsem. „Já vím, kdo jste.“ Mohlo to znít trochu výhrůžně, a tak jsem rychle dodala: „Píšu o zločinu.“

Beth si mě prohlédla od hlavy k patě a zastavila se u blůzy mého zdravotnického stejnokroje. „Vůbec na to nevypadáte.“

„Dělám to ve volném čase. Provozuju webovou stránku.“ Pak jsem se vzpamatovala. „Promiňte. Jmenuju se Shea Collinsová.“

Beth Greerová naklonila hlavu na stranu a dál si mě prohlížela.

Když jsem dělala rešerše k článku o případech Vraždící dámy, našla jsem na YouTube video Beth těště před jejím zatčením. Vystoupila na něm z auta a kráčela po cestičce ke Greerově vile. Reportér – jakýsi muž v nepromokavém plášti se zavázaným páskem

a kostkovaných zvonových kalhotách, který jako by vypadl přímo z castingu na dobový film – zastihl Beth, když po zaparkování otevírala dveře vozu. Novinář musel dostat echo, protože jiní reportéři nebyli v dohledu. Pršelo, takže i Beth měla na sobě nepromokavý plášť. Byl to přízračný pohled na rudovlásku v přšiplášti: stejný se údajně naskytl onomu svědkovi druhé vraždy.

Beth Greerová působila už tehdy dojmem, že kdykoli v jednadvacátém století by mohla být hvězdou módních přehlídek v Paříži.

„Slečno Greerová!“ zvolal reportér, rozběhl se za ní a přitom mával mikrofonom na šňůře. „Slečno Greerová! Chcete nějak komentovat obvinění z vraždy, které proti vám bylo vzneseno? Jste Vraždící dáma?“

Beth přibouchla dveře auta a zastrčila ruce do kapes. Podívala se na novináře a naklonila se k mikrofonu. „Jsem jenom děvče, co si hledí svého,“ pronesla. Hlas měla ledový a monotónní, jako by promluvil robot.

V roce 1977 každý považoval fakt, že obžaloba z vraždy u Beth Greerové nevyvolává žádné emoce, za projev necitelnosti, čehosi nepřirozeného a kacírského. Dnes, v roce 2017, neslyším v jejím hlase čarodějnicí, ale ženu, která má všeho po krk, která přečkala trauma ze smrti obou rodičů a právě prochází mediální štvanicí, ženu, která ví, že ať řekne nebo udělá cokoli, nic se tím nezmění. Nebyla necitelná. Jen rezignovala, přestala se bát.

Jsem jenom děvče, co si hledí svého. Tahle žena se teď dívala na mě. Táž žena, která možná chladnokrevně zastřelila dva muže a psala výsměšné vzkazy policistům.

„A teď chcete psát o mně. Mám pravdu?“ Ano, její hlas byl nezaměnitelný. Byl to tentýž hlas jako na videu. „Nejste první, kdo mě o to žádá.“

„Už jsem o vás psala.“ Lidé na chodníku mě obcházel, a tak jsem přistoupila blíž k Beth a doufala, že ji nevyplaším. Nebo že ji nevyplaším víc, než se mi už podařilo.

„Tak co tedy chcete?“ zeptala se mě Beth. Neznělo to nepřátelsky. Spíš zvědavě.

Co vlastně chci? Odpověď jsem znala. Cítila jsem, jak mi v žilách pulzuje krev a mozek jede na plné obrátky, jako bych si něco šlehla. „Chci s vámi udělat rozhovor,“ řekla jsem. Měla jsem na Beth Greerovou jeden pokus – možná jediný v životě. „Chci slyšet, co se doopravdy stalo. A chci to slyšet od vás.“ Uvažovala jsem. „Chci vědět, jak jste to tehdy prožívala. A jak se vám žije dnes.“

„Žádáte hodně,“ odpověděla Beth.

„Já vím.“ Asi jsem nebyla zrovna děvče, co si hledí svého. Začala jsem v kabelce lovit vizitku. Nechala jsem si jich pár vytisknout – ještě dřív, když jsem cítila potřebu působit oficiálněji. Teď jsem žádnou najít nedokázala.

Místo toho jsem vytáhla jakýsi letáček. Asi jsem ho našla doma ve schránce a pak ho bezmyšlenkovitě nacpala do kabelky. Byla na něm reklama na místní thajskou restauraci. Našla jsem propisku a na okraj napsala adresu své webové stránky. Pod ni jsem připsala telefon.

Tváře mi hořely studem, když jsem letáček podávala Beth. „Jsem profesionálka, vážně,“ dodala jsem.

Beth o tom asi nebyla moc přesvědčená, ale lístek si vzala. Nehodila mi ho do obličeje ani mi neřekla, ať si hledím svého. Přečetla si, co jsem napsala, potom papír složila a schovala do kabelky. „Budu o tom přemýšlet,“ řekla.

„Děkuju.“

Chvilíčku vyčkávala a potom mávla rukou. „Vraťte se do práce, Shea.“

Stála jsem jako přikovaná. Nemohla jsem se pohnout, dokud si nebudu jistá. „Budete o tom přemýšlet, nebo ten lístek vyhodíte?“ zeptala jsem se. „Prostě mi to řekněte, ať nenadskakuju pokaždé, když mi zazvoní mobil. Tohle je největší věc, co mě kdy potkala. Těžko se to vysvětluje.“

Sundala si brýle. Zestárla o čtyřicet let, ale ty oči pořád patřily ženě z videa.

„Vy to myslíte vážně, že? Píšete knihu nebo tak něco?“

„Nepíšu,“ odpověděla jsem, protože to byla pravda. Neměla jsem potuchy, jak se píše kniha ani jak se vydává. Nikdy mě to ani nenapadlo. „Ale ano, myslím to vážně.“

„Tak dobře, budu k vám upřímná,“ pronesla Beth. „Už po mně chtěli spoustu rozhovorů. Nabízeli mi peníze. Nikdy jsem na to nekývla. Ale vy se nikomu z těch, co mě o to žádali, nepodobáte.“

Mlčela jsem. Bylo to dobře, nebo špatně? Záleželo na tom?

„Takže ano, zvážím to,“ pokračovala Beth. „Přestože vaše žádost je tak rozpačitá – nebo snad právě proto –, o tom popřemýšlím. Spokojená?“

„Ano,“ odpověděla jsem. „Děkuju vám.“

„Není zač. Vraťte se do práce, než dostanete padáka.“

Obrátila jsem se a zamířila zpátky na kliniku. V hlavě mi hučelo. Vůbec jsem neviděla, kam jdu. Zapomněla jsem, že jsem si nedala žádný oběd. Budu muset sníst krekry a sýr, které jsem si ráno hodila do tašky.

U stolu jsem pak pohledem zabloudila k vozíku, který stál mezi mnou a Karen. Byla na něm hromádka složek pacientů. Jedna z nich patřila Beth Greerové.

Co když byla nemocná? Proto se rozhodla zvážít mou žádost? Něco jako přiznání na smrtelné posteli?

Mohla jsem to zjistit. Bylo to snadné.

Pak jsem zvedla oči k nápisu za stěně nad zamčenými registračkami. Připomínka pro všechny zaměstnance: Záznamy pacientů jsou přísně důvěrné!

Kdyby mě přistihli, jak si prohlížím Bethinu složku, vyrazili by mě.

Přesto mě to chvíličku lákalo. Podobné pravidlo jsem ale nikdy nepřekročila. Vstala jsem, popadla složky a začala je ukládat do přihrádek.